

Barbora Štrosová: Pražské blues

Posudek vedoucího bakalářské práce

Bakalářská práce Bary Štrosové spadá do právě probíhajícího etnomuzikologického projektu FHS „Pražské hudební světy“. Vzhledem ke svému dlouhodobému zájmu zejména o zpěv se autorka rozhodla zaměřit se na žánr, kde vokální složka dominuje, a blues bylo nejbliž jejím preferencím. Její opakované tvrzení, že je pražská bluesová scéna celkem neznámá (kromě těm několika desítkám inenzívních zájemců) je zřejmě pravda, a v tom smyslu je práce důležitá a přínosná. Ostatně to potvrzuje i právě vydaná (poněkud rozpačitá) kniha *...a to je blues* editorů Ondřeje Bezra a Michala Šandy (2010).

Text je klasicky rozdělen do tří částí: metodologické, historické a „empirické“, tedy vlastní výzkumné. Jako teoretickou základnu zvolila Merriamův koncept „music as culture“, který je vhodný, ale zde poměrně málo využitý. (S jakými základními hodnotami souvisí současná pražská podoba blues? Náznak o podobnosti s okolními převažujícími žánry je jen lehce naznačena.)

Historická část – jakkoli pochopitelně velmi zjednodušená - je poměrně pěkná; obzvlášť charakteristika afrických kořenů je dobrá a zachycuje podstatné rysy. V Bářině pojetí (které je pro dnešní etnomuzikologii dominantní), že totiž jako blues označuje to, co tak označují hudebníci a posluchači, nikoliv prostřednictvím objektivní hudební nebo textové deskripce, je pochopitelně nutné slyšet různé hlasy, které tento žánr vymezují. To se tu také opakovaně děje. (Na okraj budiž řečeno, že autorka není vždycky schopná rozlišit váhu různých typů pramenů, a tak údaj z rozhovoru s novinářem bere za stejnou minci jako odbornou literaturu – např. s. 25, text i pozn. 47.) Oproti minulé verzi pracovala autorka také s novinovými články, vztahujícími se k blues. To je cenné a podpírá to její tvrzení o odborném potenciálu pražských publicistů, ale články měly být citovány podrobněji a víc využity.

Nejcennější je třetí část, v níž hledá autorka odpovědi na otázky kde se a kdo hraje v Praze blues, a jakou podobu má dnešní pražské blues. Srozumitelně uvádí způsob výběru klubů resp. stanovení kritérií, i sofistikovaná kritéria výběru hudebníků. Větší pozornost by si zasloužilo osvětlení metod, kterými zjišťovala např. proč přicházejí cizinci na koncerty resp. jestli jsou spokojeni s produkcí. Premisa, že pokud (zahraniční) posluchači nedávají najevo nespokojenost, znamená, že jsou spokojeni, není v tomto konkrétním prostředí úplně

spolehlivá. Nicméně – a to je podstatné – přichází se zajímavými, někdy překvapivými, a většinou logicky znějícími závěry ohledně míst provozování, hudebníků a jejich publik(a), dominantního stylu „pražského blues“ (s. 43 – 47) i různých podob pražské bluesové soundscape.

Jako přílohy tu jsou i přepisy tří rozhovorů s bezesporu významnými aktéry; je dobře, že je autorka využila v této podobě práce víc než minule, ale stále si dovedu představit větší vytěžení.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji jí hodnocení velmi dobře.

Slaný 8. 1. 2011

Doc. PhDr. Zuzana Jurková, PhD.